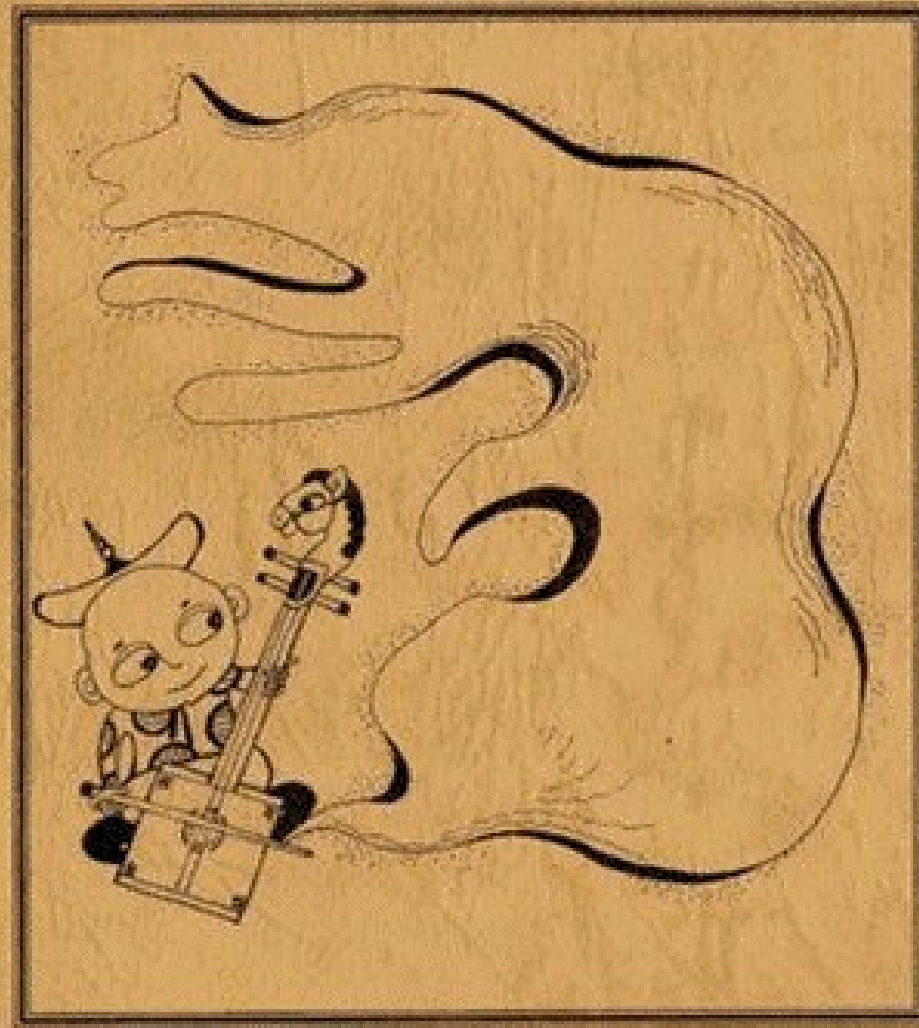

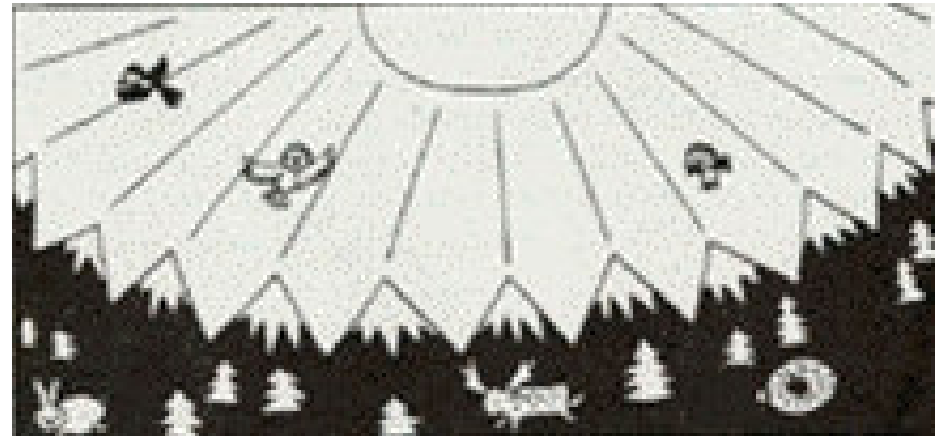

סיפורים מגב הסוס

אגדות מונגוליה

יאמבין דאשדונדוג

הגאר (אוהל-בית מונגולי)

לפני שנים רבות, כשאבות אבותינו המונגולים חיו רק הערבה, והם הניחו את ראשם על גבעות וסלעים, כל בני האדם והחיות חיו ביחד בשלום בבית אחד גדול קרוי "האדמה", שהייתה לו תקרה כחולה, רצפה ירוקה ולא צריך היה לחזק אותו בחבלים.

אבל, מסיבות שאיש לא יודע אותן, יצורי האמה התחילו לריב. החיות נאבקו אלה באלה ומי שהיה חזק יותר תפס וטרף את החלש.

לכן חיות היו זקוקות לכל סוגי משכן. היו שחפרו חור באדמה ונכנסו פנימה, אחרות השתכנו תחת פני המים ועוד אחרות עלו לצמרות העצים.

לבני-אדם לא היו ציפורניים כדי לחפור ולא סנפירים לשחות במים ולא כנפיים כדי לעוף בשמיים. אבל הייתה להם תבונה והודות לה יכלו לעשות הכל שעלה על דעתם.

בזמנים אלה חי אדם זקן מאוד, שלא היה לו רכוש גשמי, לא כלום מלבד התבונה. יום אחר אמר האיש לשבעת בניו "אנו יכולים לבנות לנו משכן על פי הדוגמה העצומה שלנו, האדמה."

הבנים חשבו וחשבו זמן רב אך לא הבינו למה מתכוון אביהם.

ואז הזקן עשה פיגומים מענפי עץ, על פי דוגמת ההרים שסובבו את הערבה כמו קיר.

הוא הכין דלת שניתן היה סגור בסערה ולפתוח במזג אוויר יפה, כמו הגיאות

שבדרום.

הוא עשה גם חור של ארובה כשנזכר בשמש למעלה בשמיים.

הוא הכין מוטות חיזוק על פי קרני השמש הזהובות שזרמו מכל צד.

את כיסוי הקירות הכין על פי הערפל שעולה מעל ההרים ואת התקרה על פי העננים הכבדים שמכסים את השמיים.

הוא גלגל חבלים משערות של בעלי חיים, כשחשב על מערבולת האוויר שמעבר להרים.

ואז הזקן ובניו הרימו את הקירות, התקינו את הדלת, הכניסו את חור הארובה, תקעו את המוטות, תלו את כיסוי הקירות, חיברו את התקרה ומתחו את חבלי החיזוק. עכשיו היה להם אוהל - "גאר" עגול כמו כדור הארץ.

הבנים התפלאו מתבונתו של אביהם הזקן שעשה את המשכן, גאר שקירב את אור השמש והרחיק את הרוח הזועפת, משכן

שניתן היה להעביר כשצריך היה לעבור
ממקום למקום ולהקים אותו שוב, כשצריך
היה להישאר במקום. הם השתכנו בהנאה
רבה בתוך הגאר.

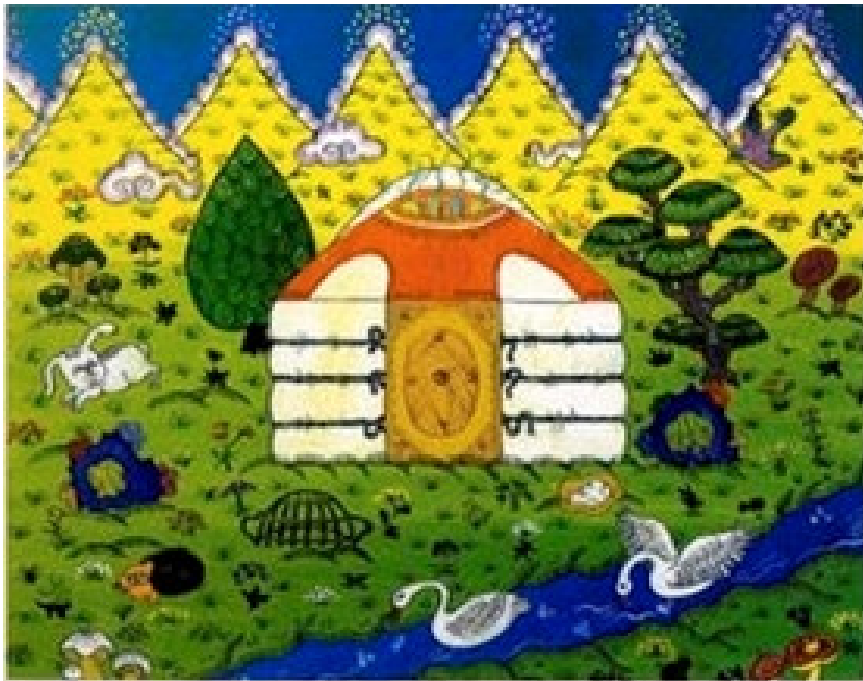
אך כאן הסיפור לא נגמר.
אבא זקן חי באושר אך יום אחד חלה וקרא
לבניו אל מיטתו. "ישנו יום בו צריך למות,
כפי שיש יום בו נולדים" אמר "אני חייב
לחזור לגאר הסלעים מהגאר פיגומים שלנו.
אבל הגאר הזה ילמד אותכם איך לחיות
בעתיד" אמר לבניו "עליכם רק לחזק
ולמתוח את החבלים." אחרי מילים אלה
נפטר.

הבנים שוב לא הבינו את דבריו של אבא.
הם לא שמו לב שהחבלים של הגאר שלהם
נרפו. כל אחד סמך על אחר שיחזק אותם,
אבל אף אחד לא עשה זאת. ואחרי זמן לא
רב הגאר התמוטט.

"זו אשמתך!" קראו בנים זה לזה ובסוף,
מאחר שלא יכלו להתפשר, החליטו

מהאחים עם הקירות על גבו. כעבור זמן
קצר באו גם האחים האחרים, כל אחד
סוּחב על גבו דלת, ארובה, מוטות וכיסויים.
ביחד הקימו הבנים את הגאר שלהם ומתחו
את החבלים.

וכך בסוף הבינו הבנים את דבריו האחרונים
של אביהם. הם המשיכו לחיות באושר את
חייהם.
ומאז, מדור לדור, הגאר הלבן הוא סמל של
ידידות ושיתוף חיים.

להיפרד. הם חילקו את הרכוש שהשאיר
אבא וכל אחד הלך לאן שהובילו עיניו. כל
אחד סחב על גבו קירות, מוטות, ארובה,
כיסוי הקירות או תקרה. לצעיר ביניהם
השאירו רק את החבלים.

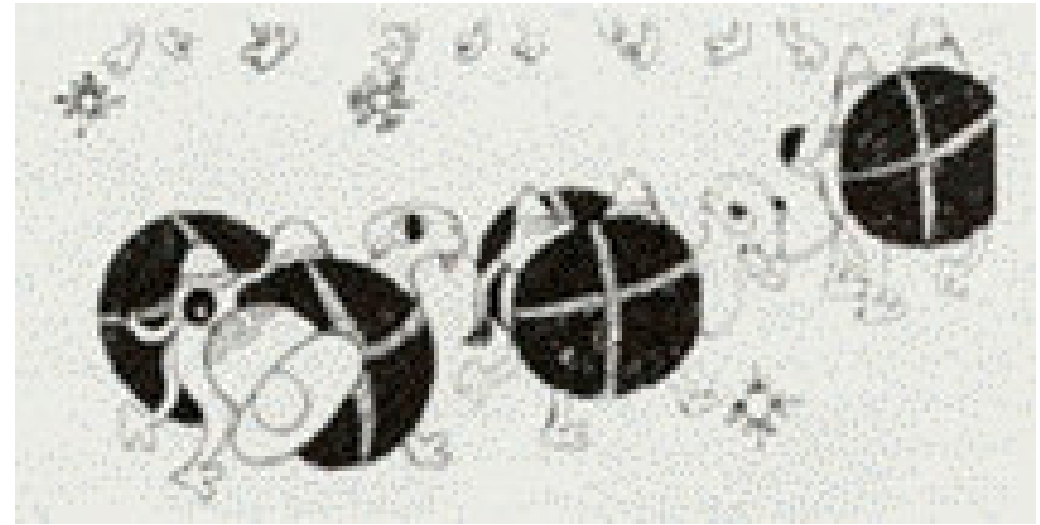
הבן הבכור מצא מקום מלא שמש, התקין
את הדלת שלו והתכוון לחיות שם בשלום.
אך השמש החזקה צרבה אותו מהר מאוד.
הבן השני פרש את הפיגומים והתכוון
לישון, אך אז בא סערת גשם ורק במזל לא
פגע בו ברק.

הבן האחר התחבא תחת כיסוי הקירות, אך
אז זרם מים מההרים שטף את המקלט
שלו. בן אחר, שנשכב על כיסוי התקרה
נזרק על ידי מערבולת רוח.

הבן שלקח את חור הארובה רק בקושי ניצל
מזאבים. והבן שבנה את אוהלו רק
מהמוטות, כמעט וקפא מקור.

הצרות הגדולות ביותר היו לבן הצעיר כי היו
לו רק החבלים. אך יום אחד בא אליו אחד

גלאיקהן - בן האש

הסיפור מתחיל בליל חורף קר,
כשאורחת גמלים נמשכה בקו ארוך דרך
הערבות הכסופות והלבנות של
מונגוליה.

אמנם הגמלים הלכו דרך הערבות
במשך כל הלילה, הם לא נראו עייפים
וצעדם היה קל. אך נהגי השיירה,
עייפים מהדרך, עצרו אותם ופירקו את

המשא.

הם התארגנו במקום, אספו גללים
והוסיפו לאש והתחילו להכין תה.
אך נהג אורחה זקן לא נתן מתת חמאה
לאש ופתאום הופיע גלאיקהן, שדון בעל

פני משי ולחיים עגולות, שמעביר עשן
דרך העננים וחום דרך העולם. הלהבות
הכחולות העולות מהמדורה השמיעו קול
כמו צחוק של ילד.

כשהנהגים התחילו לשתות מקעריות
אארוול וטסגאן טוס – תה בחלב ויוגורט
שלהם, נער-האש קפץ מהמדורה
והתחיל לרוץ סביב בקריאה "האם
קראתם לי?"

"ומי אתה?"

"אני גלאיקה, בן-האש!"

"אכן, אתה בן פנים נהדרים ועיניים
בורקות."

אך כשהאנשים רק התחילו להחמיא
לגלאיקהן השדון קרא "אני רעב!" והוא
חטף קערת עץ ובלע את כל תוכנה.
ואז עלה קול של רוח, כמו של סוס
דוהר.

בן-הרוח קם והתחיל לשרוק. וגלאיקהן
התחיל לאכול את הכל שהיה בדרכו,
תרמילי עור, בדי אוהלים, ובן-הרוח
הגביר את האש. אבל אז בן-האש
התחיל לנגוס מהמטען היקר של
האורחה, תכשיטי זהב וכסף.
מבוהלים, אנשי האורחה קראו
לבן-המים. ברגע שזה הופיע, גלאיקהן
ברח מיד. הוא עלה על ענף של שיח.
"אם האנשים לא זקוקים לי, אוכל לישון
כאן ללילה" אמר. והוא כבה ונעלם.
בן-הרוח ניסה עוד לעורר אותו אך
לשווא.

למרות הרוח אנשי האורחה שמחו
שהצליחו לשמור על המטען שלהם
ונשכבו תוך שיחה על אירועי היום. אך
מהר מאוד ששת הכוכבים שבשמיים
נעלמו תחת ענן כבד ורוח התחילה

לנשוב בעוצמה.

הם הבינה עכשיו שבני שלג וסערה
התאחדו כנגדם. נעשה להם קר במעילי
עור הכבשים שלהם והם התכסו היטב
בשמיכות. אך גם אלף עורות עזים
הנמשכים עד קו הרקיע לא היו שומרים
עליהם בפני הקור העז.
"זו אשמתו של בן-הרוח" אמרו "או אולי
גלאיקהן קרא לחבריו כדי להתנקם בנו."
הם התחילו לדאוג שלא יצליחו עכשיו
להשיג את יעדם. הם ניסו לקרוא
לבן-המים, אך זה קפא לגמרי.
הם התכוננו לבחירה בין הרכוש שלהם
והחיים. הם היו כבר מוכנים למסור
עשרה גמלים עמוסים בזהב ועוד
עשרים גמלים עמוסים בדים יקרים לכל
גורם נדיב שיציל את חייהם. אך דבר
יחידי שהתקרב היה המוות שהתכונן

"סלח לנו שלא התחשבנו בך, בן
לב-זהב כמוך" אמרו.
אז התעורר גם בן-המים והתחיל לנוע.
הוא נשפך לקומקום והתחיל להכין תה.
לקצב הרתיחה שר גלאיקהן את שירו:

"אני גלאיקהן!
אני בן-האש!
אם אני פוגע
תזכרו שאני חי.
אם אני כבה
תזכרו שאני ישן.
אני גלאיקהן! אני בן-האש!
למדו לשמור
על כישורי הדליקה שלי!
למדו לעודד או להגביל
את רצוני לעלות גבוה!"

לקחת אותם בזרועותיו.
ברגע האחרון, על סף האבדון, הם
הוציאו את המילה האחרונה "גלאיקהן".
בינתיים גלאיקהן נחלש מהתקפות של
השלג והסערה, ושמח שהעירו אותו.
הוא מתח את עצמו, חייך וקם. ואז
התחיל לרקוד סביב האנשים הקפואים.
המוות והחושך נסוגו לאט מול החום
והאור שלו. בני השלג והסערה ברחו.
נהגי השיירה התאוששו והושיטו את
ידיהם לבן-האש.

אחרי ששמעו את השיר הזה נהגי
האורחה כיבדו את האש. הם נזכרו
שאת גלאיקהן מכבדים במתת חמאה
ושומן כבר עשרות אלפי שנים.
רקוד הלהבות והשיר הנהדר של האש
נמשכו כל הלילה. ובסוף בן-האש נרדם
עייף.
אנשי האורחה העמיסו מטען שלהם על
הגמלים ויצאו לכוון ביתם.

מאזלאי (דוב המדבר גובי)

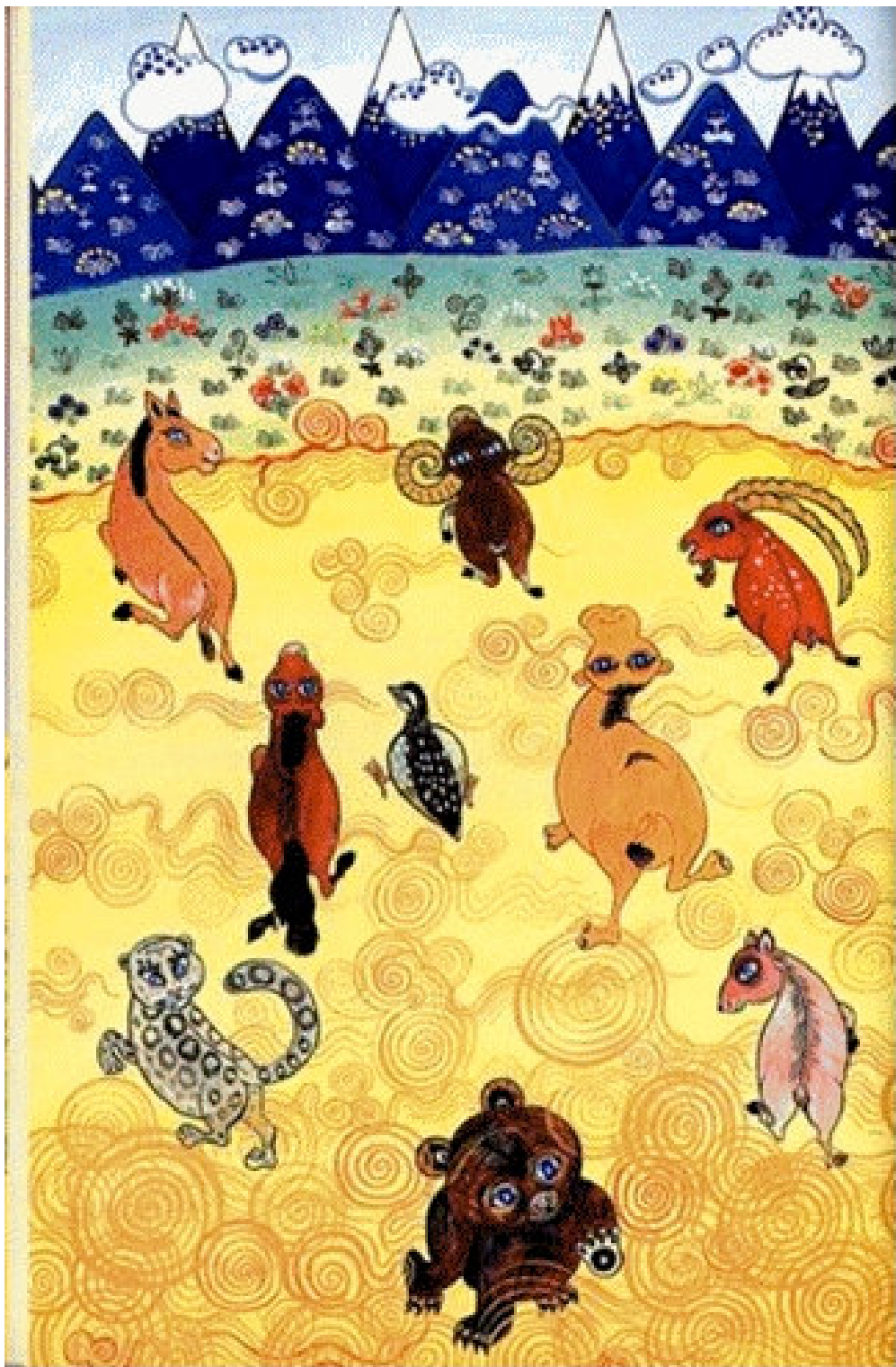
סתיו הוא עונה נעימה בגובי הגדול של מונגוליה, אך האביב הוא קשה מאוד שם. מאזלאי הרדום יודע

היטב מה קורה בעונה החמורה הזו של השנה. הוא הוציא את ראשו מהקן שלו ועיניו ראו מראה מביך ממש. חול אדום כיסה את האדמה ואת השמיים. אי-אפשר היה להגיד האם הארץ קיימת או לאו. לא היה כל טעם לזחול חזרה לקן כי הבטן הרוטנת דרשה אוכל. הוא היה צריך לצאת, אם רצה או לא.

הוא לא ראה את צמחי הריבס או עצי סאוקסל הקשיחים. נדמה היה לו שסערת החול תלשה את כל הצמחים עם השורשים יחד, זרקה אותם על הסלעים והניפה אותם לגיהנום של השמיים. ההר שהיה

לקהנגאי" אמרו.

תרנגול שלג הופיע על סלעי הגבעה. "אנסה להשיג אוכל שם איפה שהולכים הכבשים" קרא ועף צפונה. באחד העמקים פגש מאזאלאי אנטילופה. היא רצה מהר כל כך שרגליה בקושי נגעו באדמה. "כל החיות האחרות רצות צפונה. כנראה הן יודעות משהו שאני לא יודעת" קראה ורצה עם העדר שלה. גם סוס הבר טקהי רץ צפונה וגם גמל-פרא נע אחריו בשקט דרך ביצה מלוחה.

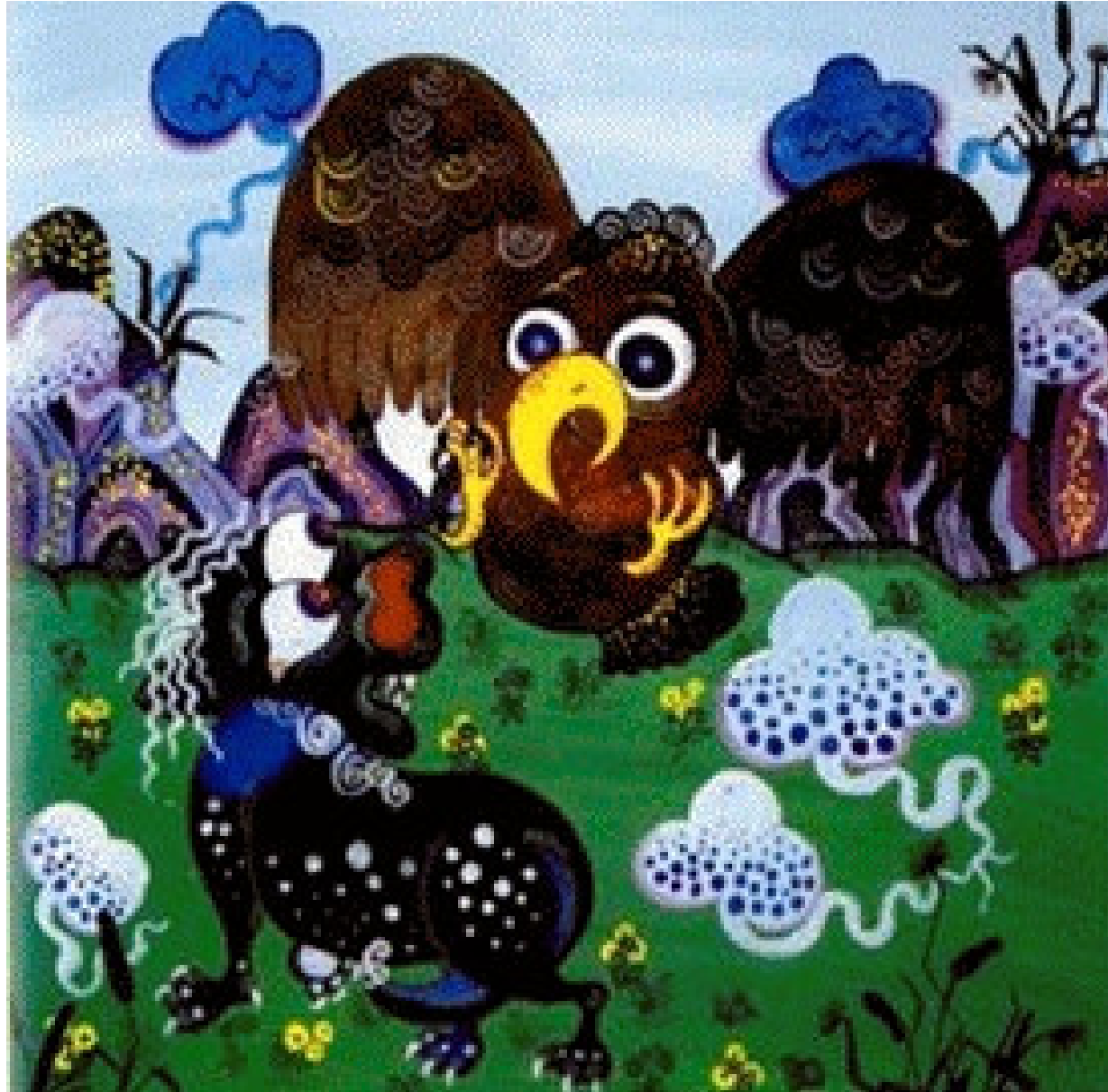

"אתה, גמל שיכול לחיות בלי לאכול במשך חודשים, גם אתה רץ צפונה?" שאל מאזאלאי את גמל הפרא. דמעות זלגו מעיניו העצובות של הגמל ונשמעו

צעקותיו המתלוננות כשהוא התקדם צפונה. לאופרד השלג קפץ מרכס סלעי ונהם "גם אני חייב לנוע באותו הכיוון, כי לשם הלך כל הטרף שלי. אומר לך בסוד כי שמעתי שאחרי סערת החול הזו לא יישאר בגובי כלום אלא מדבר אדום. תחשוב ותחליט לנוע גם אתה."

אך מאזאלאי נע בראשו ונשאר רגוע. "אמא גובי תתלונן עלי אם אברח" אמר. וכך כולם הלכו צפונה ורק מאזאלאי הלך דרומה. סביבו היה מישור ערום. "האם אני באמת לבד?" חשב מאזאלאי הרעב. אבל אחרי זמן מה החליט "אני אעביר את זמני במחשבות מעודדות" והוא התחיל לשיר.

"לא אחפש את יופי ההרים.
לא אעזוב את גובי בה נולדתי,
לא אלך אחרי אחרים.
לא אברח, גם בסערה הזועפת.
בסוף, גם למרות שאני לבד
מאזאלאי הוא נאמן לגובי האהובה שלו."

השיר עודד אותו ללכת, אך במשך הזמן הרעב והצמא החלישו אותו. הוא לא הרגיש אפילו שהסערה שככה ושקט נעשה סביב, כאילו לא היה כאן כלום. פתאום הביט סביב. באמת, לא היה צריך לפחד מכלום. מדוע כל החיות עזבו את גובי וברחו? ריח המים הגיע לאפו, כי למאזאלאי אף שיכול להריח מים תחת פני האדמה. הוא זחל לכיוון זה וראה פתאום מים המבעבעים מחור באדמה. ופתאום הכל התחיל לפרוח. השיחים התכסו בעלים, פטל הבשיל, הופיעו פרחים צבעוניים, עצי טמריסק וצפצפות התכסו בעלים. ואז נשמע גל בכי וזעקות מצפון. כל החיות שברחו קודם התגעגעו לגובי הזהוב. ייתכן שארץ קהנגאי היא יפה, אבל איך הם יכולים להתרגל ולחיות שם? רבים נבהלו והתחילו לדאוג שניתקו את עצמם מהבית שלהם. עכשיו הם התחילו להתקרר ולתת כבוד למאזאלאי הנאמן. בפרסות וטופרים הם נשאו פרחים, זרעים ופירות. וגם תקווה שגובי המונגולית תהיה אפילו יותר יפה בעתיד.

אלטאנגא והמפלץ

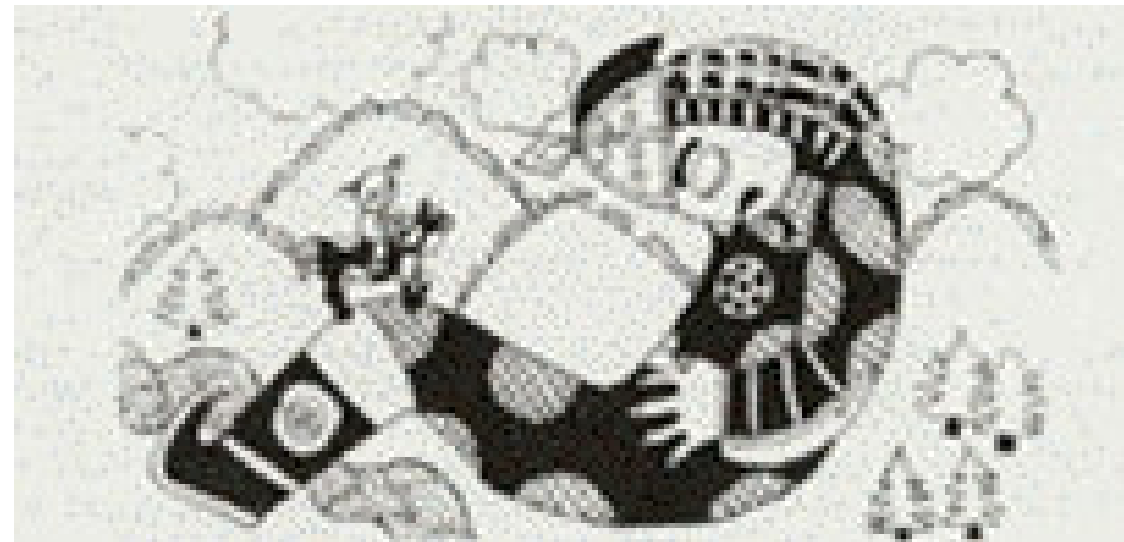
באותו הזמן מלך של הארץ הזו היה בשדות יחד עם הצאן.

כשהמלך ראה את המפלץ, התבלבל לגמרי ונבוכ. המפלץ ניצל זאת והתחיל לשתות את כל התבונה מראשו של המלך ושל הסובבים אותו. והמלך התחיל אז ללחך עשב בפיו, יחד עם שומרי האש שלו, כמו שעשה הצאן. כי התבונה של כל אדם זורחת מראשו, אך רק מפלצות יכולת לראות זאת.

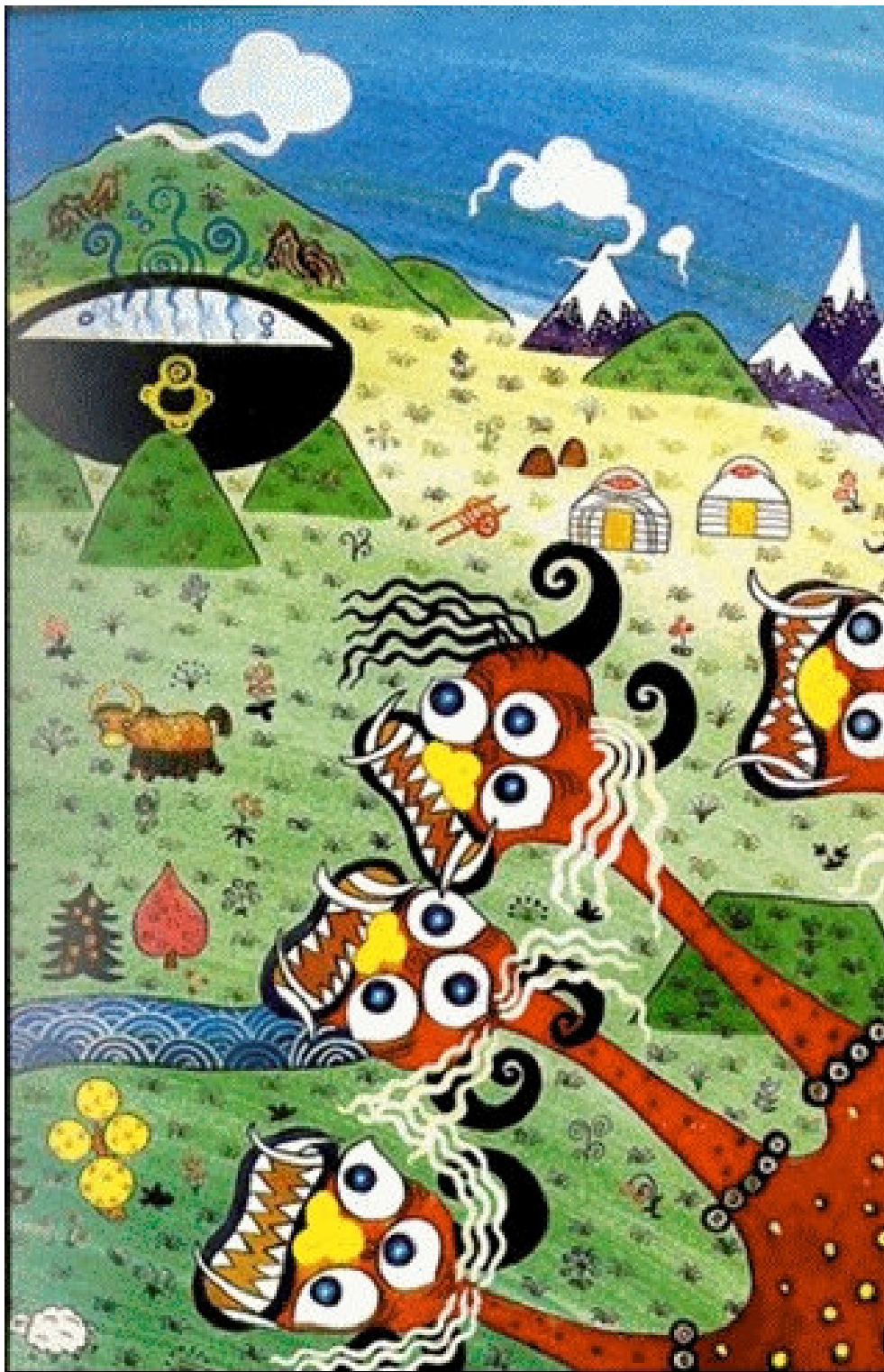
המפלץ המשיך לזלול את התבונה מראשיהם של אנשים וכך גידל לעצמו אלף ראשים חכמים. אבל לפני שנים רבות, אינני יודע בדיוק מתי, חי ילד בשם אלטאנגא.

יום אחד הוא רעה את חמשת העזים שלו בהרי באינגהאי. כשחזר הביתה ראה את ההורים שלו רצים סביב כמו עגלים וכל השכנים אוכלים עשב בשדות הסמוכים.

אלטאנגא התחיל לבכות כי הרגיש בודד לגמרי, כשפתאום ראה במרחק משהו כמו הר מתגלגל או גוש עננים ענק. היה זה המפלץ שקרא "הנה הראש

הנה הסיפור שמספרים הזקנים:
יום אחד, כאשר השמש החזקה צרבה את הדשא וכמעט והרתיחה מים, פני האדמה נשברו באלפי חתיכות כמו קליפת ביצה, ויצא ייצור ענק, גדול כמו הר. היה זה מפלץ, אך היה לו רק ראש אחד. כולם פחדו וברחו ממנו.
"אל תפחדו" קרא היצור "אני לא מפלץ אוכל אנשים!" ואמנם כך היה. והאנשים הופתעו כל כך מהדבר, הראשון בתולדות מפלצים, שאפילו כתבו שיר על כך.

הזורח האחרון!" והתקרב אליו.
אבל אלטאנגא מהר שם סל הקלוע שלו על ראשו,
קפץ על הסוס שלו וברח. המפלץ ניסה לרדוף אחריו,
אבל היה כבר חושך ולא יכול היה לראותו טוב.
"אתפוס אותך מחר עם זריחת השמש" אמר המפלץ
והניח את אלף הראשים שלו על מדרון ההר.
הנער עבר מרחק רב, שם את ראשו על האוכף וישן
בלילה בערבה.

וכאן למעשה מתחיל סיפורינו.
אלטאנגא התעורר באמצע לילה חשוך ומדכה, בפחד
וחסר נשימה. "וי! מה קרה לי? האם הארץ
התהפכה? או אולי נבלעתי על ידי המפלץ בעל אלף
ראשים? כבר השמש צריכה לעלות" חשב. אך הוא
לא ראה כל סימן של שמש. יום קודם המפלץ שתה
את הזריחה כמו חלב מדולל במים ובלע אותה כמו
יוגורט וגבינה.

אלטאנגא מבוהל קם והתחיל לרוץ אך בחושך ראשו
הכה בקיר.

"זהו זה!" חשב "המפלץ תפס ובלע אותי" והתחיל
לבכות.

פתאום הופיע אור מסנוור. כשאלטאנגא פתח את עיניו הוא ראה איש ענק נשען על ההר וחובש כאין גאר מתכת, קסדת כסף גדולה על ראשו. לידו, על תלת-רגל רתח תה בסיר ענקי.

"אל תפחד" קרא הענק לנער "בוא הנה!"

הנער התקרב, אך כשניסה לשאול את האיש מיהו, קולו לא הגיע לאוזניו של הענק. הוא נאלץ לצעוק חזק עד שההד נשמע בכל הסביבה.

"אני ג'נגיס חאן, צאצא של הזאב בורטו" אמר האיש "האם לא שמעת עלי? נשבעתי שארד לארץ ואעזור למונגוליה בשעה הקשה ביותר שלה. גם אם זכיתי כבר באושר שמימי, לא שכחתי את גורלה של מולדתי. ירדתי עכשיו כאשר ראיתי איך כולם הפכו לצאן באשמת המפלץ."

כשכך דיבר, מאחורי ההרים הופיעו אלף הראשים של המפלץ. ג'ינגיס חאן שם את הנער ואת סוסו בכיס שעל חזה שריונו והכין את הקשת השחורה שלו וחצים בעלי נוצות לבנות.

"מי אתה?" נשמעה מקהלת כל אלף הראשים של המפלץ.

"אני ג'ינגיס חאן."

"ואני מפלץ חאן, ואם לא תיתן לי את הנער, אשתה את כל התבונה שלך!" קראו כמעט כל הראשים של המפלץ. אבל אחדים התחילו ליילל "הוא לא מהארץ הזו. לא צריך כך לדבר אליו."

אבל כשהראשים של המפלץ ראו שג'ינגיס חאן שם חץ ומותי את הקשת שלו, הם התחילו להתפזר בבהלה בכל הכיוונים. שלושים זזו לגיאות, חמישים לערבה ושישים לחופי הנהר. הם התחילו להתווכח איך להסתתר הכי טוב ולמרות כל התבונה והחוכמה קדימה ולא אחורה.

כשג'ינגיס חאן ירה את חץ הרעם שלו הבזיק ברק ענק וקמה סערת רוח וחול. כשהאבק שקע ניתן היה לראות שמחצית ההר נעלמה. מאז נקרא ההר קאילסטאי חד צדדי, ולתל שנוצר מהאבק קוראים היום התל היפה.

"עדיף היה אילו היו לי אלף רגליים במקום אלף ראשים" נאנח המפלץ ומת.

החוכמה והתבונה של אלף הראשים התפזרו לכל ההר והערבה והאנשים, גדולים כקטנים, צעירים

וזקנים, קיבלו שוב את התבונה שלהם בשמחה.

השמיים התבהרו, הופיעה קשת בענן, האדמה נשאה שוב את יבולה, העדרים השמינו והאנשים המשיכו לחיות בשלום.

ג'ינגיס חאן הוציא את הנער ואת סוסו מכיס שריונו ושם אותם במדרון הגבעה.

"מחשבות רעות הצטברו במשך אלפי שנים תחת פני האדמה עד שנוצר גוש רוע וממנו המפלץ שיכול היה לבלוע את תבונת בני-אדם. עכשיו השמדתי את שורש הרע ואת סימני החת. תשתדל לחיות עכשיו בעזרת הרקיע ותתייחס בכבוד לאדמה, בני. ובעיקר כבד את התבונה שלך."

ובאומרו זאת דהר ג'ינגיס חאן, מהר כמו רוח, לאורך הקשת בענן אל ארץ השמיים הנצחים.

ההר שבו הנער המשיך לחיות עוד זמן רב נקרא על שמו אלטאנגא.

אלטאקהאי דג הזהב

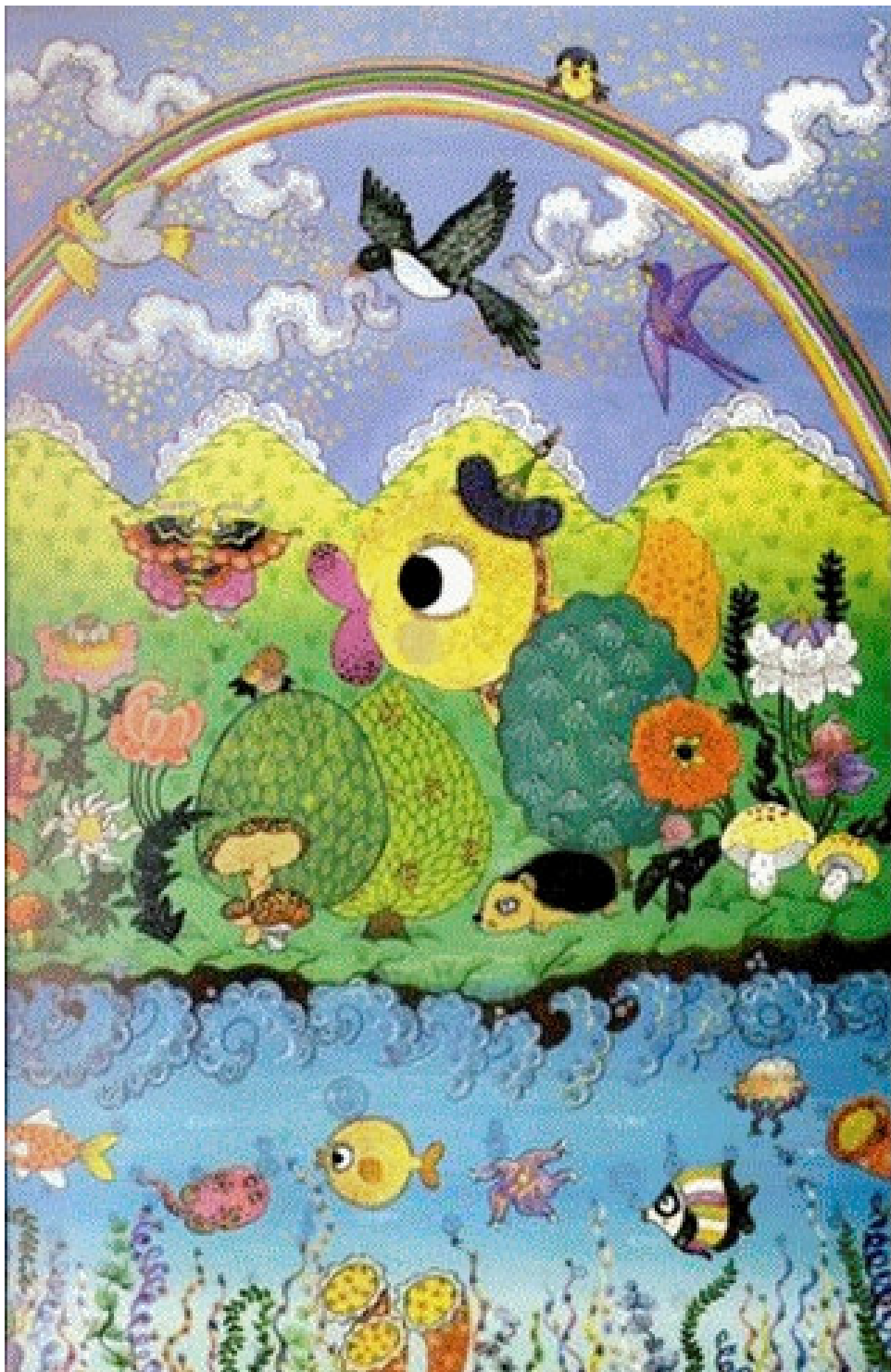
אלטאקהאי היה עצלן ואיטי בתנועותיו, אולי בטוח
מדי בעצמו הודות היופי הטבעי שלו. במשך הימים,
כשמונגוקהי שחה הנה והנה סביב, אלטאקהאי עמד
ללא ניע בין אצות הקרקעית הירוקות. הוא לא אהב
לנוע והשמין מאוד.

"תנוח רגע, ידידי" אמר פעם למונגוקהי, כשהוא מניע
את פיו בקושי. אבל מונגוקהי ענה "דגים חייבים
לשחות ולהתנועע. זה גורלם הטבעי."
"כל אחד יחיה בסיגנון שלו" התחיל לענות
אלטאקהאי, אך אז מאחוריו התחילו המים לסעור
והופיעו סנפירים של זאב מים גדול.
"זאב מים מאחוריך" קרא מונגוקהי וברח מהר כמו
חץ מקשת.

אלטאקהאי קפץ והצליח להתחמק מלסתות של זאב
המים, אבל מצא את עצמו על חוף האגם.
כשהמים התחילו לרדת ידיו מונגוקהי התקרב אליו.
"אל תישאר זמן רב מדי על היבשה" אמר והתחיל
לחזור מהר לעומק האגם.
"אתה משאיר אותי כך בעת צרה?" שאל אלטאקהאי.

באגם קהובסגול שבצפון מונגוליה חיו שני דגים
קטנים בשם אלטאקהאי ומונגוקהי. לאלטאקהאי היו
קשקשים בצבע זהב נהדר שזרחו אפילו בעומק כחול
כהה של האגם. הוא היה הדג ההדור ביותר מכל דגי
האגם.

מונגוקהי היה דג פשוט בלי כל סימנים המיוחדים
אותו ממשפחת הדגים.

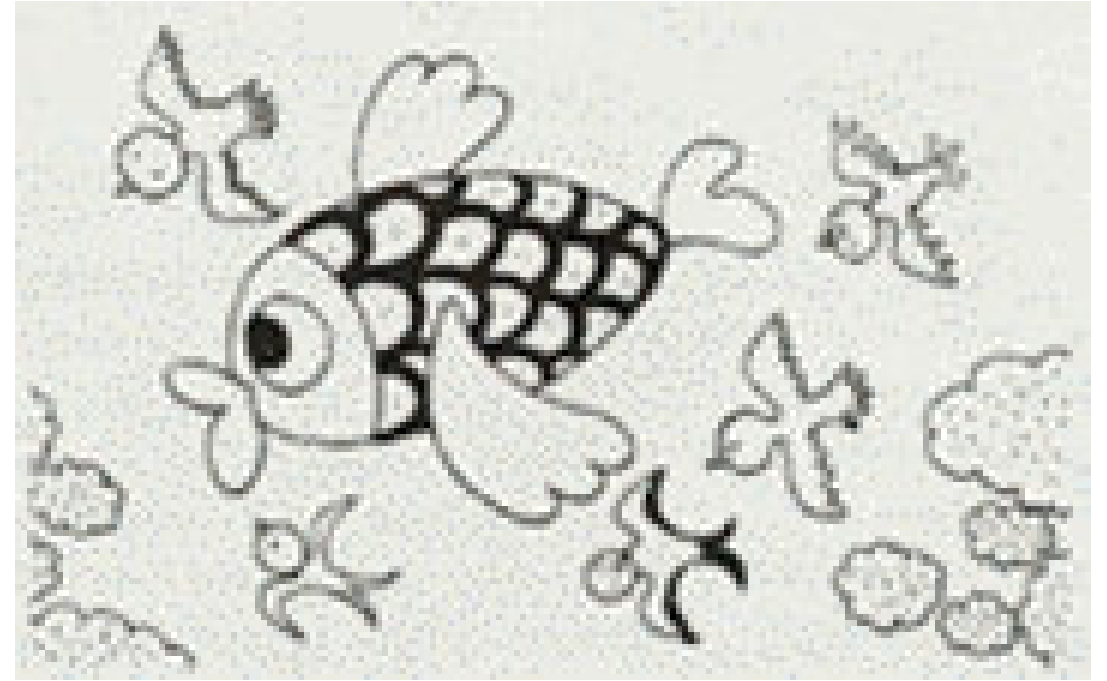
"אינני יכול לעזור לך. אני נע רק במים" ענה מונגוקהי ונעלם.

"אז תישאר בעולמך האכזר, שבו הגדול בולע את הקטן" קרא אלטאקהאי והוא גלש דרך העשב העבה לכוון שדה בו ראה שלוליות מים קטנות. הוא מצא את עצמו באזור שקט וצבעוני. מעליו הופיע מה שנראה לו כמו פרח מעופף. זה היה פרפר. אחר כך הציץ עכבר שדה קטן. אלטאקהאי מבוהל התחבא

תחת עץ, אך הצבעים שלו זרחו כמו גחלילית בלילה. העכבר צחק "דג זהב, אל תפחד ממני. אני לא טורף דגים". דבריו עודדו קצת את אלטאקהאי. ואז באו גם

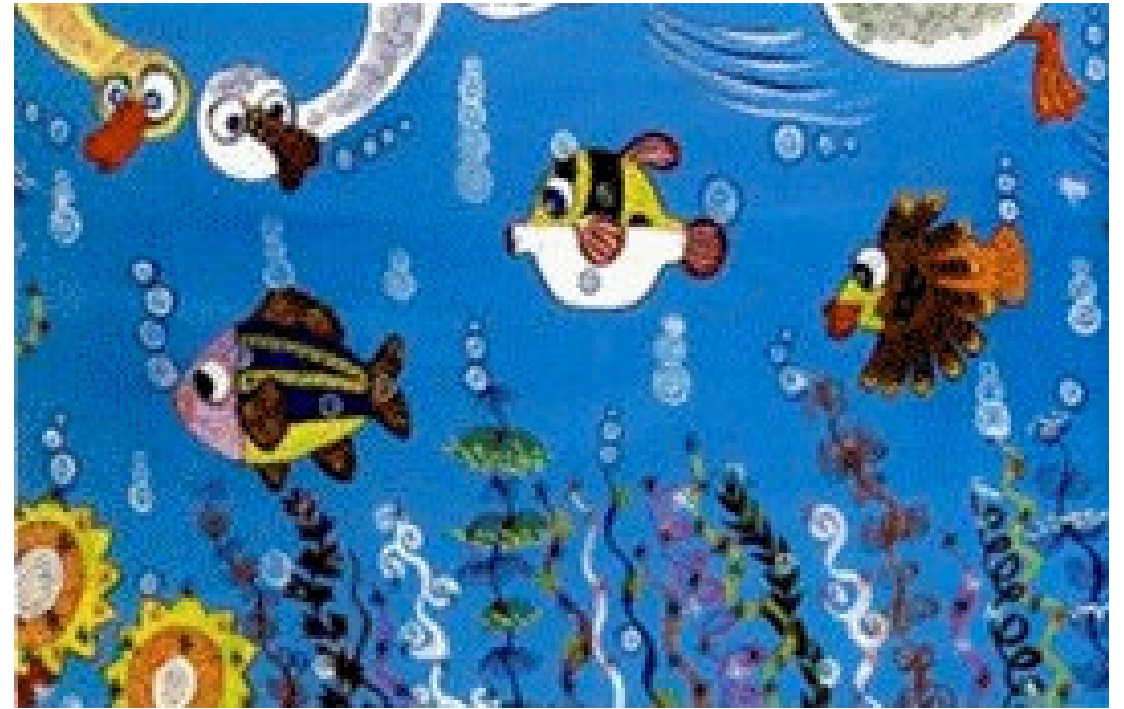
סנאים וארנבות ובירכו אותו. סביב הופיעו חרגולים

וזבובים קטנים ואלטאקהאי הבין שלא יחסר לו מזון.
הוא שמח להיות בין הידידים החדשים והתחיל לרחם
על הדגים שלא יכלו לחיות אלא רק בתוך המים.
פתאום נשמע רעש של עלים והוא ראה חיה גדולה,
בעלת פרווה, המסתערת עליו.
"שועל!" קראו ידידיו החדשים והתפזרו כולם.
אלטאקהאי לא הבין בדיוק את המצב אך קפץ למעלה

מבוהל. הוא התחיל להניע חזק את סנפיריו ופתאום
התרומם באוויר.
הוא שמח מאוד שהשתחרר מסכנות שבאדמת היער.
"שלום, אדמה בוגדנית, שם אחד אוכל את השני"
חשב. הוא הניע את זנבו והתרומם עוד יותר גבוה.
יתושים וזבובים טעימים עפו סביב ואז הופיעה גם
סנונית, מופתעת מההופעה המוזרה. היא הבינה
שהאורח לא מהווה סכנה והציגה את עצמה.
מהר מאוד אלטאקהאי התיידד גם עם ציפורים
אחרות. הזימים שלו נשמו את לחות העננים ועיניו
נהנו מצבעי הקשת בענן. הוא נהנה לעוף ולחיות הדג
הראשון שניתן לו להשתלב בעולם הציפורים.
אך פתאום שמע שוב רעש חזק. "זה נשר!" קראו
חבריו הציפורים והתפזרו בין רגע.
"חיי אבודים" חשב אלטאקהאי "כי עכשיו אין לאן
לברוח. שמיים הם מעלי ומתחתי." מבוהל הוא
התחיל לפול כמו אבן, ישר למטה. ב"פלופ" גדול קיבל
אותו האגם. עכיו הוא שחה שוב במים הכחולים
שבהם נולד.

מאז הקשיב אלטאקהאי לדברי חוכמה של ידידו ולא
שכב יותר בלי לנוע בתוך האצות. הוא שחה מהר
אחרי מונגוקהי, הערני והזריז.

ידידו מונגוקהי בא ובירך אותו. אלטאקהאי סיפר לו
איפה היה ומה ראה.
"הייתי צריך לשמור על חוקי הטבע, שלפיהם חיות
היבשה נשמרות הודות רגליים חזקות, חיות האוויר
הודות כנפיים וחיות המים הודות סנפיריהם" אמר.
"כן" אמר מונגוקהי "הדגים הדולים קיימים כדי
שהדגים קטנים לא יעשו עצלנים. הטבע בירך אותנו
בסנפירים חזקים ובעיניים שלא נעצמות."